

A TÁNC ÖRÖME

Fogarassy Judit 1980 óta Hódmezővásárhelyen dolgozik.

Több táncművész és táncpedagógus indult el iskolájából hivatás-ként választva ezt a pályát. A pedagógusi életpályája sikerét a tehetséges tanítványok életútja bizonyítja, akik ma már a magyar tánckultúra aktív részesei.

► Hogyan került Till Elza balettiskolájába?

Édesapám útépitő mérnök, aki műszaki értelmiségi foglalkozása mellett művészi vénával megáldott, humán érdeklődésű ember volt.

Ő vezette a Petőfi Kulturházban a fotó szakkört, és az amatőr színjátszó kört is.

Nálunk esténként sok festőművész és irodalmár megfordult – Kohán György, Füstös Zoltán, Prohászka József, Fodor József, Szalay Ferenc, Zoltánfi István –, így már gyermekként részese lehettem ennek a miliónek.

Miután itt Vásárhelyen adott volt a lehetőség Till Elza néni balett iskolájában a harmonikus mozgás elsajátítására, így 3 évesen „Esőcsepp” szereposztásban kezdődött a táncos karrierem.

Akkor még senki sem gondolta, hogy a kezdő, botladozó lépésekből egy életre szóló hivatás lesz.

Általános iskolás koromban talaj- és szertornáztam.

► Későbbi tánciskolai képzése tudatosan lett kiválasztva?

Középiskolai tanulmányaimat Békéscsabán, a Vásárhelyi Pál Út- Híd- és Vízműépítési Technikumban folytattam, ahol kollégista voltam.

Minden hivatalos szabadidőben be lehetett kapcsolni a rádiót, és a könnyűzenei programokra hangolva mi rögtön táncra perdültünk. Egymást tanítottuk táncolni.

Időnként, vasárnaponként elmentünk a Balassi Művelődési Házba ötórás teára.

Nyíri Lajos bácsi, az akkori Békéscsabai Társastánc Klub vezetője minden rendezvényen jelen volt, és figyelte a táncoló ifjúságot. Közülük, a táncparketről válogatta és toborozta a klub tagságát.

Ő figyelte fel a mozgásomra, és megkérdezte, hogy lenne-e kedvem táncolni?

És, volt! Ez még mind hobby szinten történt.

Közben még énekeltem az iskola énekkarában és az Állami Zeneiskola zongora tanszakán utolsó éves növendék voltam.

Rendszeresen jártunk színházba és moziba. Mindig a kultúra közelében voltam, különböző formában jelen meg az életemben.

Rengeteget profitáltam a műszaki iskola elvégzéséből, de mindig tudtam, hogy ez nem az a szakma, amit egy életen át szeretnék művelni.

Visszaemlékezve a középiskolai évekre, életem egyik legszebb periódusa volt.

► Milyen kihívás és motiváció volt Amerikában az új élet, mely lendületet adott álmai megvalósításához?

Néhány műszaki pályán töltött év után rokoni kapcsolat révén kerültem ki az Amerikai Egyesült Államokba, ahol egy kihívásokkal és csodákkal teli új élet várt rám.

Először a nyelvet kellett olyan szinten elsajátítanom, hogy a felsőfokú tanulmányaimat elkezdhessem az egyetemen.

Miközben keresgéltem az utamat a „lehetőségek hazájában”, sok mindenre rácsodálkozva, alkalmam adódott arra, hogy a nyelvtanulás mellett kipróbáljam magam a képzőművészet területén is.

A szöveg és textilképek készítése közel állt hozzám, és egy év tanulás után az elkészült munkáimból volt egy önálló kiállításom az egyetemen.

FOGARASSY JUDIT
táncművész, balettmester,
koreográfus
a Bessenyei-díjátadó ünnepségén

Fotó: Karnok Csaba

Már ebben az időben is magam terveztem és varrtam a ruháimat, és azóta is én tervezem a tanítványaim fellépő kosztümjeit.

Miután felvételt nyertem a Minnesota Southwest State University tánc szakára, ettől kezdve az útkeresés befejeződött, és mindent alárendelve ennek a gyönyörű, ám nem könnyű pályának, sok-sok munkával elkezdődött egy álom megvalósítása.

A táncművész diploma megszerzése után a Varga's Dance Company táncosa voltam, miközben tanítottam és koreografáltam.

Sokat utaztunk, és ebből adódóan a tánc különböző területein is tovább tudtam képezni magam világhírű mesterek iskoláiban.

Így jutottam el New Yorkba a Luigi Jazztánc Stúdióba, Martha Graham modern balett iskolájába,

Chicagóban Gus Giordano jazztánc stúdiójába, a San Francisco State University-re – a filmekből ismert – Nicolas Brothers-től step táncot tanulni,

és Minneapolisba az Andahazy Balett Iskolában klasszikus és karakter balett ismereteimet továbbfejleszteni.

Igazi boldogság volt fáradhatatlanul csak tanulni, tanulni, tanulni, és újabb szakmai kihívásokat teljesíteni.

Az a sokoldalú tudás és ismeretanyag, amit csak ott és akkor kaphattam meg, meghatározta a további életem.

► Amikor hazajött, mennyiben segítette Önt a további táncosi pályafutásán a külföldön szerzett tapasztalata?

Miután 1980-ban visszatértem Magyarországra lelkesedéssel telve, a Petőfi Művelődési Központban kezdtem el a táncpedagógusi pályát itt Hódmezővásárhelyen.

Az általam művelt jazztánc és modern műfaj akkor még ismeretlen volt nálunk, intézményi keretek közt sehol nem tanították. Az egész tevékenységem a külföldön megszerzett ismeretanyagra épült, és mai napig is az oktatási rendszerem alapját képezi.

Miután akkor csak a Magyarországon hivatalosan elismert táncműfajokat oktathattam, így mindent előlről kellett kezdenem.

Ez egy nehéz időszak volt, de ma már látom, hogy semmi nem történt véletlenül, mert előre vitt egy magasabb szintű szakmai úton.

Újra tanulni kezdtem, de ekkor már munka mellett.

Az Állami Balettintézet táncművészként honosította a külföldön szerzett diplomámat.

Ezt követően ebben az intézményben megszereztem a balettmeisteri képesítést, majd utána a társas- és versenytánc pedagógusi végzettséget, valamint a Testnevelési Egyetemen az akkor még újnak számító aerobic oktatói képesítést is. Mindez Budapesten történt, ahol sok új szakmai ismeretségre tettem szert, ezáltal több új munkalehetőségem is adódott az ország különböző területein. Több vidéki és pesti táncársulatnak készítettem el a verseny koreográfiáit, és rendszeresen tanítottam vidéken is.

Budapesten a Népművelési Intézet szervezésében szakmai továbbképzéseket tartottam kollegáknak, táncművészeknek, táncpedagógusoknak. A modern és jazztánc tananyagát adtam át különböző fórumokon. Nyaranta több alkalommal táncművészeti táborokat vezettem.

A külföldi szakmai kapcsolataim révén a Testnevelési Egyetem több nyári továbbképző kurzusára sikerült amerikai mestereket elhozni. Így tudtuk 1982-ben a New York-i mestertanítót Luigit, és Red Dennist meghívni Magyarországra.

Ekkor adta ajándékba és dedikálta nekem az akkor újonnan megjelent jazztánc technikáról szóló könyvét, melyben ezt írta:

„Judit,
Köszönöm, hogy életben tartod a munkám.
Nekünk a tánc az életünk.
Soha ne hagyd abba.
Szeretettel: Luigi”

Igyekszem így tenni.

A táncművészet mellett most 20 éve, 1995-ben megismerkedtem egy másik mozgáskultúrával, a jógával, melyet azóta is rendszeresen művelek a „Yoga in Daily Life (Jóga a Mindennapi Életben) rendszer keretében.

Ez évben pedig megszereztem egy újabb, a Jóga instruktori képesítést is.

► Miért választotta a táncpedagógusi területet? Koreográfusként, táncosként is kipróbálhatta magát. Mi volt az, ami miatt úgy döntött, hogy létrehozza Hódmezővásárhelyen a stúdióját?

Szűknek éreztem az intézményi kereteket, és ezért 1987-ben úgy döntöttem, hogy szellemi szabadfoglalkozású pályára lépek, megalakítva saját balett és jazztánc stúdiómat.

A pedagógiai munka örök kihívás számomra, felfedezni új tehetségeket és egyengetni az útjukat. Látni a csillogó tekinteteket, örömeiket, s azt a felszabadultságot, amit a tánc nyújt a növendékeimnek.

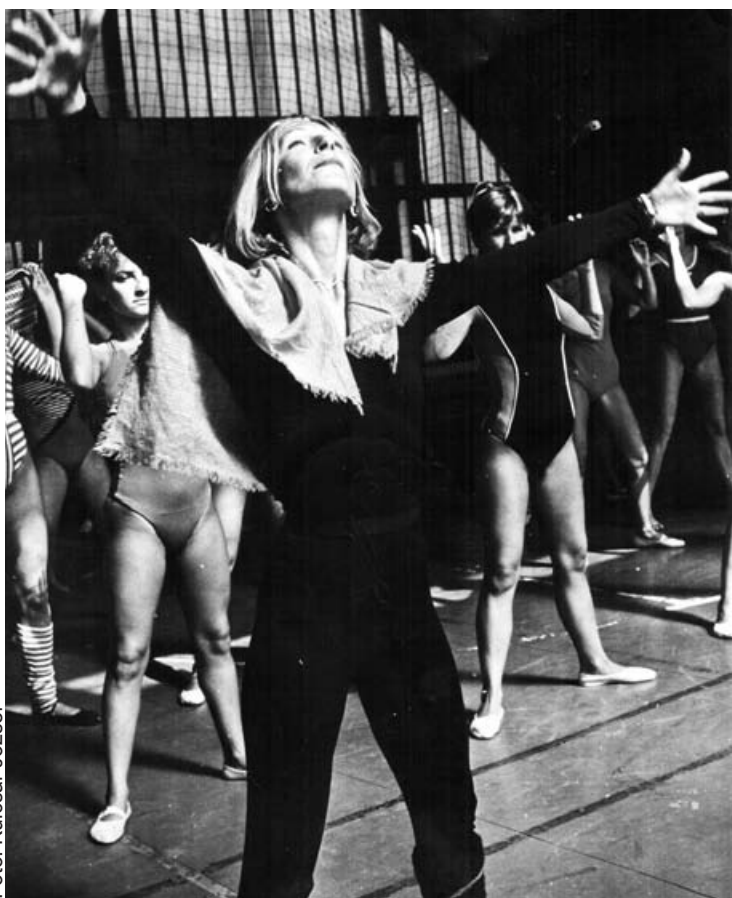
Tudásommal és tapasztalatommal segíteni a fiatalokat abban, hogy megélhessék azt a beteljesedést, amelyet a táncművészet megadhat.

Hitet abban, hogy soha nincs lehetetlen. Pozitív hozzáállással, szorgalommal és fegyelemmel magvalósíthatjuk az álmainkat. De ezért tenni is kell.

A táncból naponta erőt meríthetünk azon energiák által, melyet csak a tánc adhat.

Táncművész nem lehet mindenből, de harmonikus mozgású, felszabadult, művészeteket értő és befogadó ember igen.

A táncon keresztül lesz miből töltekezni, ami mindenkor átsegít az élet nehéz pillanatain.

MUNKA KÖZBEN FOGARASSY JUDIT – SALGÓBÁNYA, TÁNC TÁBOR –

► **Miért tartja fontosnak a személyiség számára a táncot? Napjaink tánc kultúrája milyen hatással van az egyes korosztályokra?**

Napjainkban sokféle táncműfaj között válogathatnak a fiatalok. Bárkinek lehetősége van amatőr szinten több műfajt kipróbálni, választani, majd művelni a számára legkedvesebbet. Különböző technikai igényűek és nehézségűek az egyes táncformák, ki-ki kedve, célja és tehetsége szerint választhat.

A táncművészet biztosítja a képességek, készségek fejlesztését, az alkotó és önkifejező képesség kibontakozását.

A fiatalok mozgáskultúrájának sokirányú fejlesztése a táncművészet különböző műfajai által történik, fizikai állóképességük, ritmusérzékük, tér és formaérzékük kialakításával.

A tánc az egészséges életmódra tanít, magabiztosságra, határozottságra és érzelmi nyitottságra nevel. A munka során kibontakozik a fiatalok kreativitása, improvizációs készsége.

Az iskolában működő oktatási rendszer az alapoktól a profi színpadi produkciókig figyelembe veszi az életkorra jellemző fizikai és szellemi sajátosságokat. Folyamatos technikai fejlődésre építve gyarapítja ismereteiket, fejleszti képességeiket és alakítja készségeiket.

A jókedvvel, odaadással végzett munka stresszoldó hatása mind a személyiségre, mind az egészségre jótékonyan hat.

Van a táncban valami megmagyarázhatatlan misztikum. Olyan elemi erő, ami felfedi mindazt az érzést, amit szavakkal nem tudunk elmondani, de szeretnénk kifejezni, mert minden lelki történés leképződik a testben. A tánc a lélek érzéseit a test mozdulataival fejezi ki, és méltó arra, hogy a zenéhez és költészethez hasonló szerepet töltsön be.

A tánc olyan mozgásforma, ami egyszerre kikapcsol és energetizál, amely élettani hatásai mellett intenzíven hat a lélektani folyamatokra és a szellemre is.

Segíti az önkifejezést, fejleszti a kreativitást.

Érdemes már kisgyermek korban elkezdni a mozgás bármely formáját, mert a fiatalon megszokott rendszeres életforma, a mozgás igénye és a megélt sikerélmények később fegyveremmé, kitartássá, önbizalommá alakulnak át, amely hozzásegít egy sikeres élethez.

FOGARASSY JUDIT TANÍTVÁNYAI A 2013. ÉVI VILÁGBAJNOKSÁGON

Fotó: Eventphotography

A zene és a tánc szeretete minden gyermekben él.

A külső és belső tartás, a harmonikus mozgás, amit a táncművészet tud adni, egy életen át végigkíséri majd őket.

Az én táncstúdióm ars poétikája, hogy a szép mozgáson túl a művészetek iránti szeretetre, az alkotó munkához való pozitív hozzáállásra, kitartásra, önfegyelmre és összetartásra neveljem az ide járó gyerekeket és fiatalokat.

Itt baráti hangulatban táncolhatnak a felszabadult jókedvért, közös élményekért, sikerekért, esztétikus mozgásért, és ki-ki a tehetsége szerinti egyéni vagy csoportos kimagasló szakmai eredményekért.

► **Sikerült-e, és miként sikerült megvalósítania az álmát? Szakmailag mi volt a legnagyobb ajándék az Ön számára? Hogyan álmolja tovább a „táncot”?**

Sokkal többet kaptam ettől a hivatástól, mint amit a kezdetekor remélni mertem.

A sors kegyeltjének érzem magam. Mindig úgy terelgetett az utamon, olyan lehetőségeket nyújtott, nehézségekkel és akadályokkal együtt, ami építő volt számomra, ami által tovább fejlődtem, csiszolódtam. Nem voltak nagy álmaim, mindig a realitás talaján álltam, és próbáltam lépésről lépésre megélni azokat az apró örömeket, az adott pillanatokat, amit a tánc, az alkotás öröme, vagy a tanítás nyújtott számomra. Így nagy csalódások soha nem értek, mivel minden kihíváshoz a megoldást keresve, a lehetetlent nem ismerve álltam hozzá.

Büszke vagyok egykori tanítványaimra, akiknek olyan alapokat adtam, hitet és örömet, hogy a tánc iránti vonzódásuk olyan mély volt, hogy hivatásuként választották a táncművészetet. Mindnek figyelemmel kísérem pályája alakulását. Nem lett táncművész mindenki, aki az iskolában megfordult, de a városban több ezer ember szívéhez sikerült megtalálni az utat a táncművészetben keresztül, diákbálák, és táncbemutatóink élményein keresztül. A legnagyobb szakmai elismerés volt a sok-sok külföldi meghívás, az országos versenyeken elért rangos helyezések a 15 év alatt kinevelt előadói csoportommal, majd egyedüli magyar résztvevőként kijutni és megélni az International Dance Federation által rendezett Tánc Világbajnokság izalmát.

Az idén pedig a Magyar Kultúra Napján, a város elismeréseként megkaptam a Bessenyei Ferenc Művészeti Díjat, és március 15. alkalmából egy állami kitüntetést, a Magyar Arany Érdemkeresztet vehettem át Budapesten.

► **További terve?**

Céлом az, hogy a felnövekvő generációval is elérjük azt a technikai szintet és kiforrott előadói stílust, amivel folytathatjuk az elődök által elkezdett sikeres utat.

Sok-sok tehetség van még ebben a városban, szeretném, ha nekik is tovább adhatnám a táncművészet tiszta örömét.

Kívánjuk, hogy a tánc- és mozgáskultúrában elért sikereit a jövőben is örömteli időszak kövesse!

Benácz Katalin